ఏలూరెళ్ళాలి

చాగంటి సోమయాజులు

"వీధి అరుగుమీద గొంతుకిళ్ళా కూర్చోడం కాదు. లే. లేచి ప్రయత్నించు" అని వెన్నుతట్టి చెప్పినట్టే అయింది. బయటకొచ్చి అరుగుమీద కూర్చుని అరగంట అయిపోయింది. రెండిళ్ళ అవతల గోడ గడియారం అర గంట కొట్టి పాడింది. ఆ రేడు జంత్ర వాద్యాలు ఒక్కసారి మోగినట్టు అది మోత పెడుతుంది. ఆరున్నరయిందని కోటేశ్వరరావుకి సుస్వరాలతో చెప్పినట్ట యింది.

కోటేశ్వరరావు అరుగు మీంచి గెంతి రోడ్డు మధ్య కెళ్ళి నిలబడ్డాడు. రోడ్డు పొడుగునా దృష్టులు సారించి చూశాడు. శకునంకోసం కాదు. శకునం జ్ఞాపకం లోనూ లేదు. వాడి మనస్సు సందిగ్ధావస్థలో పడి జంకు పుట్టిస్తున్నాది.

"వెళ్ళనా?" అనుకుంటూ వెళ్ళకుండా ఉండిపోతున్నాడు. వెళ్ళకపోతే వీల్లేదు. ఇంకో గత్యంతరంలేదు. వెళ్ళిన తరవాత అనుకొన్న పని హాయిగా జరిగిపోవచ్చు. పట్టుకున్న బెడద మంచులాగ కరిగిపో వచ్చు. ఒకవేళ వెళ్ళినా ప్రయోజనం లేక పోతే మరో ప్రయత్నం చేసుకోవచ్చు.

వెళ్ళడానికి ధైర్యం చాలలేదు! ఛటీ మని మళ్ళా అరుగుమీదికి ఎగిరి, గొంతు కిళ్ళా కూర్చుని, రెండు చేతుల్తో రెండు మొణుకుల్నీ గట్టిగా పట్టుకుని రోడ్డుకి అటూ ఇటూ చూస్తున్నాడు. వీధిలో జన సంచారమే లేదు?

అకస్మాత్తుగా వీధి వీధంతా మారి పోయింది. ఆ చివరినుంచి ఈ చివరిదాకా అరుపులు ప్రారంభమయాయి. కావిళ్ళు, తట్టలు వచ్చిపడ్డాయి. వీధివీధంతా నడు స్తున్న అంగడి అయిపోయింది. వీధి రెండు వాసల ఇళ్ళవాళ్ళు బయటికి వచ్చే శారు. ఆడా మొగా, పిల్లా పాపా, కూరల బేరం కోలాహలంతో నిండిపోయింది.... కూరలు అరుస్తున్నాయి.

"వంకాయలు, బెండకాయలు" "అరటి కాయలు, అరటి ఆకులు" "నూనకూర తెలకపిండి" స్త్రీ కంఠాలు పురుష కంఠాలు వీధిని ఎగరగొడుతున్నాయి. కట్టెల కావిళ్లు దొక్కల కావిళ్ళు దిగబడి అరుస్తున్నాయి. డబ్బుంటే బజారు వెళ్ళక్కర్లేదు అన్నీ గుమ్మంలోకొస్తాయి.

"రేపు దొక్కల కావిడి వేయించుకో వాలి" అనుకున్నాడు కోటేశ్వరరావు.

స్కూళ్ళకి పోతున్న పిల్లలు బయలు దేరారు. ఆడా మగా తేడా లేని దుస్తులతో. ఆడా మగా తేడా చదువుల్లో లేదు. ఉద్యోగాల్లోలేదు. వేషభాషల్లోలేదు!

పొద్దున్న రైలు రైటు టైముకే వచ్చే సింది. మొగుడూ, పెళ్ళాం, పిల్లలతో రైలుదిగి వస్తున్న రిక్షా వీధిలోంచి పోతు న్నాది. రిక్షా తరవాత రిక్షా - రిక్షాలు వెళు తున్నాయి.

కాలం కదిలిపోతున్నాది. కోటేశ్వర రావు కదలలేదు!

ప్రతి క్షణం వెళదామనుకొంటున్నాడు సాహసించలేక పోతున్నాడు. కాళ్ళకిశిలలు కటినట్టు గొంతుకిళ్ళా కూర్చుండి పోయాడు. రక్తం కిందికి దిగి కాళ్ళు తిమ్మిర్లెక్కుతున్నాయి. గొంతు కిళ్ళా కూర్చోడం ఇబ్బందిగా ఉందని తెలుస్తు న్నాది. మనస్సు అన్యథా ఆలోచిస్తు న్నాది! వో పక్క తెలుస్తున్నా, శరీరం బాధని గుర్తించడంలేదు. చతికిళ్ళాపడొచ్చు సుఖంగా కూర్చొని రోడ్డుని చూస్తూ కాల క్షేపం చెయ్యొచ్చు. చతికిళ్ళాపడితే ఎలాగ లేచి వెళ్ళాలి!

కొంచెం కదిలాడు. తిమ్మిరెక్కుతున్న పిక్కల్ని కొంచెం సర్దుకున్నాడు. జేబులో కరకరలాడి చిట్టుమని చిట్లింది! దాంతో ప్రాణం లేచి వచ్చింది. జేబులో మూడు బీడీలు, అగ్గిపెట్టి వున్నాయి. బద్దలైన బీడీని అగ్గిపెట్టెని పైకి తీశాడు. బీడీ చిట్లి రెండు ముక్కలై పోలేదు. వేలు అడ్డుపెట్టి కాల్చడానికి వీలుగానే ఉంది. అగ్గిపుల్ల తీసి వెలిగించబోయి మానేశాడు. ఏమంటే వీధి చివరనుంచి ఇద్దరు పంతులమ్మలు వయ్యా రంగా వస్తున్నారు!

ఎదురువాస యింట్లోంచి చిన్న కుర్ర వాడు సైకిలుతో బైటకొచ్చాడు పన్నెం డేళ్ళు ఉంటాయి. వాడి తండ్రీ బైట కొచ్చాడు.

"ఏముందిరా? అరగంటకల్లా వచ్చే స్తావు. రెండు మైళ్ళు వెళ్ళి రావడానికి ఎంతసేపౌతుంది? గభాల్న వెళ్ళి గభా ల్నరా" అని తండ్రి కొడుకుకి చెపుతు న్నాడు. సైకిల్ని జోరుగా వీధిలోకి తోసి ఒక్క ఎగురు ఎగిరి ఝూమ్మని తొక్కు కుంటూ కుర్రాడు వెళ్ళాడు.

"ఒరేయ్ ఇక్కడున్నట్టు రావాలి" అని వాళ్ళనాన్న వాడి వెనకాతల బొబ్బపెట్టి లోపలికి పోయాడు. వాళ్ళకి రెండు మైళ్ళ దూరంలో ఊరవతల పొలం ఉంది. చిన్న వ్యవసాయం ఉంది. కుర్రవాడు హుంషా రుగా తొక్కుకుంటూ పోయాడు.

పంతులమ్మలు వొచ్చేస్తున్నారంటే ఏడు గంటలు దగ్గరౌతున్నాది. ఏడింటికే ఎలిమెంటరీ స్కూలు. కోటేశ్వరరావు పెళ్ళాం బయటికి వచ్చింది.

"వెళ్ళొచ్చారా?" అంది.

"నా మొహం వెళ్ళందే!" అన్నాడు.

"ఏం?"

"చిన్న అధైర్యం!"

"నే వెళ్ళనా?"

"నువ్వయితే వంటింట్లో కెళతావు. నే నయితే సావిట్లో కెళతాను."

"నిజమే. మరి మీరు వెళ్ళడంలేదు! ఇందాకనగా బయలుదేరారు. అరుగుమీద చతికిళ్ళా పడ్డారు"

"కొంచెం ఆలస్యంకావడం మంచిదే. వాళ్ళు టిఫిన్లు కాఫీలు తీసుకుంటూ ఉంటే అసహ్యంగా ఉంటుంది," అని సర్ది చెప్పాడు కాని నిజంకాదు. పెళ్ళాం అరుగు వొడ్డుకి వెళ్ళింది.

"ఆనపకాయలమ్మా" అంటూ ఆనప కాయల వాడు వచ్చాడు.

"ఇవాళ వద్దు" అంది.

"లేతవమ్మా. నవగ్గా ఇచ్చేస్తాను."

"రేపు లే"

"చలికాలం ఆనపకాయలు చవకై పోయాయి" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

"ఏడై పోయింది. టీచర్లు వచ్చేస్తు న్నారు" అన్నాది.

కాలం కదులుతున్నా కోటేశ్వరరావు కదలడు — కదలని

కాలాన్ని [illegible] చాసో కథ!

"నే వెళతా. నువ్వు లోపలికెళ్ళు" అన్నాడు.

"చూడండి వాళ్ళు ఎంత హాయిగా బతుకుతున్నారో? మనం చేజేతులా వొదులుకున్నాము."

"నిజమే. మనకి జ్ఞానం లేకపోయింది."

"ఇప్పుడైనా ప్రయత్నం చెయ్యాలి"

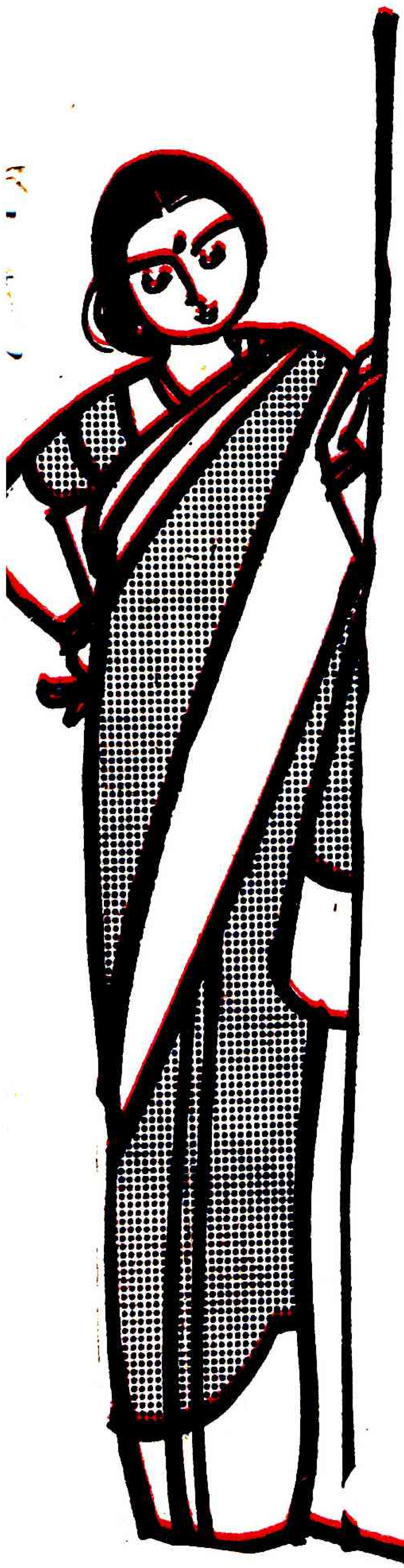

"చేస్తున్నాంకదా?"

"ఏం చేస్తున్నామో! మీరు త్వరగా వెళ్ళిరండి" అని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

కోటేశ్వరరావు వెళదామనుకొంటూ వెళ్ళలేకపోతున్నాడు. బిడియం.అధైర్యం తీరా వెళితే సానుకూలం కాదేమో – అనుమానం. వెళ్ళక వీల్లేదు!

పంతులమ్మలు దగ్గరకు వచ్చేశారు. ఇద్దరూ క్రైస్తవరాళ్ళు. కొత్త వాళ్ళున్న ఆవిడ మార్జారీ. బక్క పలచటి ఆవిడ ఎమిలమ్మ. ఎమిలమ్మ వాలుజడ వేస్తుంది. జుత్తులో నల్ల వెంట్రుకలు, తెల్ల వెంట్రుకలూ సమపాలులో వున్నాయి. నలుపూ తెలుపూ వాలుజడని వెనక్కి, ముందుకి విసురుతూ ఉంటుంది. ఎప్పుడూ జడమీద తనుపే. పట్టుకొని ఆడుకుంటూ ఉంటుంది. జడమీద మమకారం ఇంతా అంతా కాదు.

వాళ్ళు దగ్గరకు రాగానే రోడ్డంతా పరిమళించింది. ఏ పరిమళాలు రాసుకుంటారో మరి ఎంత రాసుకుంటారో వాళ్ళు ఉన్న చోటు మల్లెమొగ్గలు విడుతున్నట్టు ఉంటుంది.

మార్జారీ మహావేషధారి. ఆవిడకు ఎన్ని రంగుల చీరలున్నాయో అన్నిరంగుల చెప్పుజోళ్ళూ ఉన్నాయి. నెల ముప్పై రోజులూ ముప్పై చీరలూ మారుస్తుంది. ఆవిడ కట్టే ఏ చీరా నూరు రూపాయలకు అవతలే కాని ఇవతల బజారులో దొరకవు. రోజుకో చీర కట్టినట్టే ఓపిగ్గా రోజుకో "హెయిర్ స్టైల్" మారుస్తుంది.

ఇద్దరూ కోటేశ్వరరావుని నవ్వు ముహాలతో పలకరించారు.

"ఎక్కడకో వెళుతున్నట్టున్నారు. బయలుదేరలేకపోయారా? నేను శకునం వస్తున్నానుకదా?" అన్నాది మార్జారీ.

"మీ శకునం మంచిదికాదు" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

"నాకన్నా మంచి ముత్తైదువ ఉంటుందా?" అన్నాది మార్జారీ.

"క్రైస్తవులు ఐదు వలుకారు అన్నాది ఎమిలమ్మ. ఆవిడ అర్థాన్ని లాగింది.

"అదేంకాదు. మార్జారీ అన్న పేరులోంచి రాకూడదని ధ్వని వస్తుంది. అప్పుడు మంచి శకునంకాదు" అన్నాడు.

"అమ్మా! నన్ను మార్జాలం అంటున్నారా? ఇది వరకూ మీరు ఈ ప్రయోగం నా మీద చేశారు. పిలవండి మీ ఆవిణ్ణి చెపుతాను!" అన్నాది మార్జారీ.

"ఏదీ మీ ఆవిడ? కనబడ్డం మానేసిందేం?" అన్నాది ఎమిలమ్మ,

"లోపల ఉంది" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

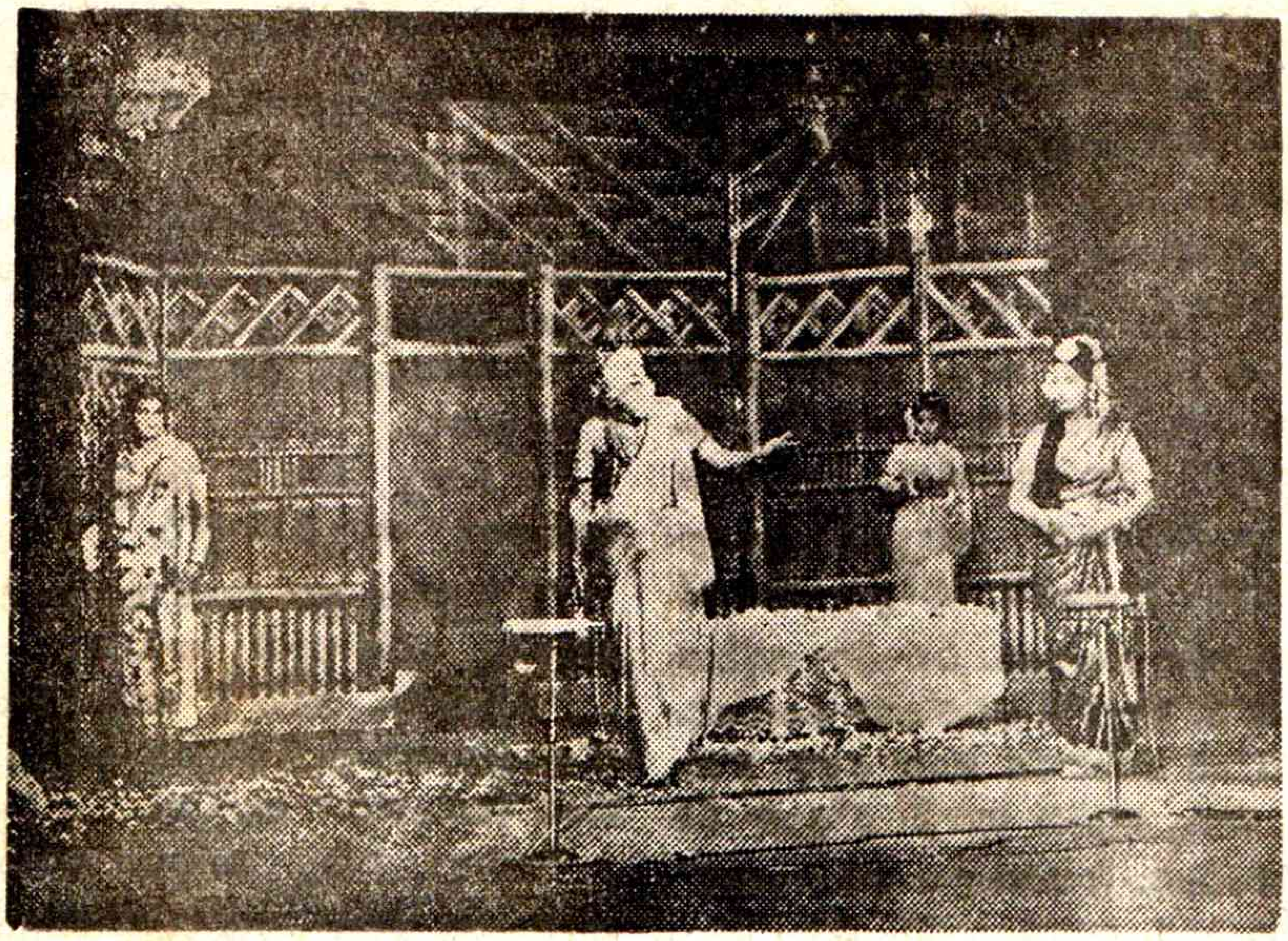

ఇటీవల కలైవానర్ అరంగంలో ఏర్పాటుచేసిన పౌరాణిక నాటకం "తారా శశాంకం"లో చంద్రుడుగా ఎ. నాగరాజు. బృహస్పతిగా ధూళిపాళ, తారగా టి.యమ్.ఆర్. తిలకం

"ఘోషాలో పెట్టేరా?" అంది ఎమిలమ్మ జడని రెండు చేతులతో పట్టుకుని.

"ఘోషాలో కాదు. ఖరీదైన వస్తువుల్ని భోషాణంలో దాస్తారు" అన్నాది మార్జొరీ.

"అలివేలమ్మా అలివేలూ!" గట్టిగా అరిచింది జడని వెనక్కి విసురుతూ ఎమిలమ్మ.

"ఆఁ" అంటూ బైటకొచ్చింది అలివేలు.

"మడికట్టుకొన్నావా?" అన్నాది మార్జొరీ. అలివేలు మాసిన చీర కట్టుకుంది. అందుకే లోపలికి పోయింది.

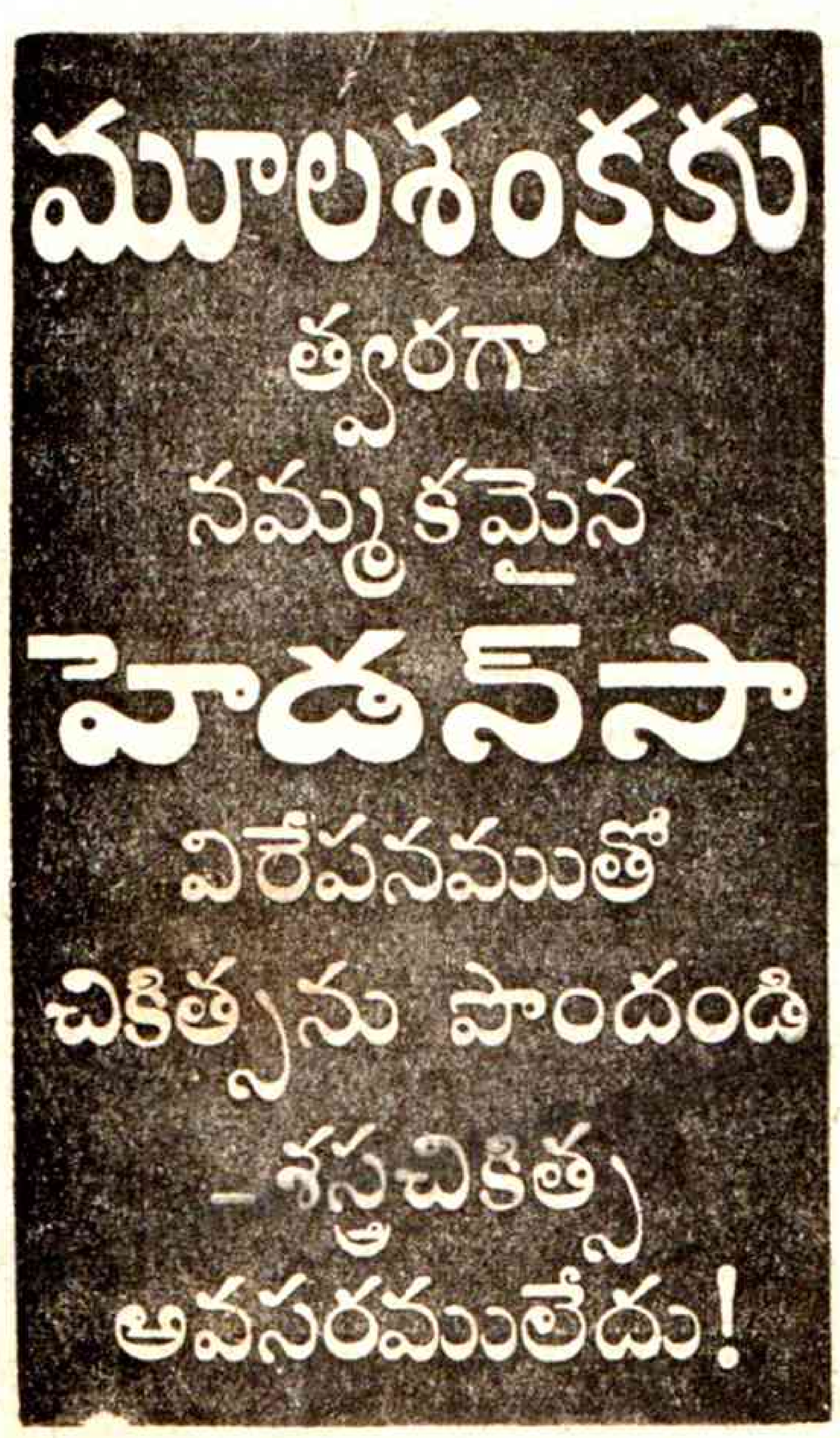

"మరేం" అన్నాది అలివేలు.

"మడి కోకంటే అలాగ ఉంటుందా?" అన్నాది మార్జొరీ.

"వాళ్ళాయన మడిగా ఉండనిస్తారా?" అన్నాది ఎమిలమ్మ. వెనకనుంచి జడని ముందుకు తీసి బుజంమీంచి విసిరింది. జడ మెడచుట్టూ నాగుపాములా చుట్టుకుంది.

"ఆయన పెళ్ళాన్నెక్కడ చూస్తున్నారు? వీధి కొమ్మెక్కి కూర్చున్నారు. ఈ తోవని ఆడవాళ్ళని నడవనిచ్చేటట్టు లేదు!" అన్నది మార్జొరీ

"మా ఇద్దరి మధ్య తగాయిదా తెచ్చి పెట్టేటట్టు ఉన్నారు" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

"పెళ్ళానికి కాస్త మంచి చీరలు కొంటే తగాయిదాలు రావు" అన్నాది మార్జొరీ.

"ఒక్క జీతం మీద మేం బతకాలి మీలాగ చీరలు కట్టడానికి నేనేం ఉద్యోగం చేస్తున్నానా?" అంది అలివేలు.

"నిన్ను ఉద్యోగం చెయ్యొద్దని ఎవరన్నారు? చదువుకుని వంటింట్లో కూర్చున్నావు" అన్నాది ఎమిలమ్మ.

"చక్కగా ట్రైయినింగు అయి ఉంటే ఎంత బాగుణ్ణు. రెండు ఉద్యోగాలు ఖాళీ అవుతున్నాయి. ముందు ఎమిలమ్మదీ, తరవాత నాదీ" అన్నాది మార్జొరీ.

"అంత దగ్గర పడిపోయిందా?" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు. జడని ముందుకు పట్టుకుని ఎమిలమ్మ రెండడుగులు వేసింది: స్కూలుకు వేళ అవుతున్నాదని.

"మూడు నెలల్లో నేను రిటైరవుతున్నాను. తరవాత రెండు నెలల్లో మార్జొరీ రిటైరవుతుంది. రెండు టీచరు పోస్టులు ఖాళీ" అని ఎమిలమ్మ రిస్టువాచీలో టైము చూసుకొని "పద" అన్నాది మార్జొరీ. 'పద' అని రెండడుగులు వేసింది.

"టీచరు పనేచెయ్యాలా? చెయ్యాలని ఉంటే ఇంకో పని చెయ్యకూడదా?" అన్నాది ఎమిలమ్మ. వెనక్కి తిరిగి జడ చేత్తో పట్టుకుని జడకొస ఝళిపిస్తూ "ఏమండోయ్ కోటేశ్వరరావుగారూ ఆడవాళ్ళ శ్రమలేందీ ఆకళ్ళు తీరవు కాలం మారిపోతున్నాది. ఆవిడకు ఏదైనా ఉద్యోగం చూడండి" అని హితవు చెప్పింది ఎమిలమ్మ.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోతూ ఉంటే వాళ్ళ చుట్టూ ఉన్న పరిమళాలు వాళ్ళని వెంబడించాయి. వాళ్ళు పదడుగులు వెయ్యగానే వాళ్ళ వెంట వాళ్ళ వాసనలూ వెళ్ళిపోయాయి.

"అదృష్టవంతులు" అన్నాది అలివేలు.

"మెల్లిగా అంటావు!" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

"మనకా అదృష్టం పడుతుందా?"

"పట్టాలి" అన్నాడు.

ఆకాశం చివరినుంచి 'బుర్రు' ప్రారంభమైంది. అది హెలికాప్టరు 'బుర్రు'. లోహపు శబ్దాలతో కణకణలాడుతూ ఎదురువాస పెణకల మీంచి వచ్చి చెవులు చిల్లులు చేస్తూ వాళ్ళ పెణకల మీంచి వెళ్ళిపోయింది. అంతా వీధిలోకి వచ్చి ఉత్తర దిశగా పోతున్న హెలికాప్టర్ని తాము చూస్తూ పిల్లలకి చూపిస్తూ వింతపడ్డారు.

"విశాఖపట్నంలో ఇవాళ పొద్దున్న ఏడున్నరకి పబ్లిక్ మీటింగు. ఆ మహానాయకుడి ప్రోగ్రాము నిన్న పేపర్లో చదివాంగా" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

"ఇంకెవరు వెళుతున్నారో!" అన్నాది అలివేలు.

"లేదు అతందే– విశాఖపట్నం వైపే పోతున్నాది. బ్రహ్మాండమైన బహిరంగ సభ."

"ఏముంది? కాఫీ తాగి బెజవాడలో బయల్దేరి ఉంటాడు. గంటకల్లా విశాఖపట్నంలో దిగుతాడు. మీరు మాత్రం మూడిళ్ళ అవతలకి వెళ్ళలేకపోయారు."

"నిజమే! మరో అరగంటలో వేదికెక్కి దండ వేయించుకుని ఉపన్యాసం దంచి మధ్యాహ్నం భోజనానికి కటకం చేరుకుంటాడు."

"వాళ్ళకేం మహానాయకులు మీరు త్వరగా వెళ్ళిరండి" అని అలివేలు లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

చేతిలో అగ్గిపెట్టి దానడుగున బద్దలైన బీడీ ఉన్నాయి. బీడీ ముట్టించాడు. చిట్లు మీద వేలు అడ్డంగా పెడితే పొగ హాయిగానే వచ్చింది. "అమ్మయ్య" అనుకొన్నాడు. పంతులమ్మ రాకతో బీడీ కాల్చడమయింది కాదు. కాల్చడానికి చిన్నతనంవేసింది.

చెదురు మొదురుగా కూరల కావిళ్ళు ఇంకా వీధిలో ఉన్నాయి. అందులో ఒక దుంపల కావిడి వచ్చింది. కోటేశ్వరరావు పిలిచాడు. మంచి దుంపలన్నీ చెల్లిపోయాయి. దోరిగె దెబ్బలు తిన్నవి మిగిలాయి. అయినా అరకేజీ కొన్నాడు బాగా పెద్ద సైజువి. రెండే రెండు తూగేయి. లోపలికి పట్టుకెళ్ళి అలివేలు కిచ్చేడు.

"మరో నాలుగు కొనలేకపోయారా? తీరిపోను!" అన్నాది అలివేలు.

"ఇద్దరికి చాలవూ?" అన్నాడు.

"ఇద్దరికి సరిపోతాయి. ఇద్దరికి చాలవు" అని అలివేలు పకపకా నవ్వడం మొదలెట్టింది.

"నవ్వుతున్నావేం?"

"ఏడిస్తే బాగుంటుందా?"

"నవ్వితేనే బాగుంటుంది. నువ్వు చక్కగా నవ్వుతావు. హాస్యమంటే ఇదీ హాస్యం. ఇద్దరికి సరిపోతాయి! ఇద్దరికి చాలవు!" అని కోటేశ్వరరావూ విరగబడి నవ్వేడు.

అలివేలు పరీక్షగా మొగుడివంక చూసింది.

"అలాగా నావక్క చూడకు" అన్నాడు.

"చిల్లంగి పెడుతున్నాయా నా కళ్ళు?"

"కళ్ళు నిలబెట్టి చూశావా నా మతి చెడిపోతుంది."

"మతి చెడకుండా తిన్నగా వెళ్ళండి."

"వెళ్ళుతున్నాను" అని బయటకు వెళ్ళేడు. వీధిలోకి వెళ్ళి "అన్నా!" అనుకున్నాడు. జనార్ధనరావు వీధిలోకి వెళ్ళిపోతున్నాడు! "కాని!" అనుకొని మరో బీడీ తీసి ముట్టించాడు. అరుగుమీద చతికిళ్ళాపడి గోడకి చేరబడి సంతృప్తిగా బీడీ కాల్చాడు. "ఈ పూట విధిగా జనార్ధనరావుని పట్టుకుంటాను" అనుకొని స్థిమితపడ్డాడు. నాలుగు దమ్ములో్త ధైర్యం వచ్చింది. బీడీ పారేసి లోపలికెళ్ళాడు. పెళ్ళాం గడపమీద తలపెట్టుకుని కళ్ళు మూసుకు పడుకుంది. స్టవ్వుమీద నీళ్ళలో దుంపలు ఉడుకుతున్నాయి. దాని పొత్తి కడుపుకి దగ్గరగా కూర్చున్నాడు. మూడో బీడీ తీసి ముట్టించాడు. తాపీగా పొగ వొదులుతూ ఆలోచనలలోంచి ఆలోచనలలోకి పోతూ ప్రస్తుతాన్ని మరిచిపోయాడు. మధ్యన బీడీ అయిపోవడం,దాన్ని కిటికీలోంచి పారెయ్యడం వాడికి తెలియకుండానే జరిగిపోయింది! ఎంత టైమైపోయిందో అవగాహనలో లేదు. రెండిళ్ళ అవతలనుంచి గోడ గడియారం జంత్ర వాద్య సమ్మేళనంతో గంట తరవాత గంట అదేపనిగా కొడుతున్నాది.

"పది కాదుకదా? పదైతే చిక్కే!" అని దిగ్గని కోటేశ్వరరావు లేచాడు. అలివేలూ లేచింది.

"అమ్మయ్య వచ్చారా" అంది.

"వెళ్ళలేదు" అన్నాడు.

"ఏం?"

"జనార్ధనరావు వీధి లోకి వెళ్లాడు".

"చచ్చాం. ఎప్పుడు వస్తారో!"

"పరవాలేదు వాణ్ణి పట్టుకుంటాను" అని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

పేపర్ల కుర్రవాడు ఇంటింటికీ పేపర్లు ఇస్తూ సైకిలుమీద పోతున్నాడు. బతికించాడు. ఇంకా ఎనిమిదే అయింది. వాడు జనా

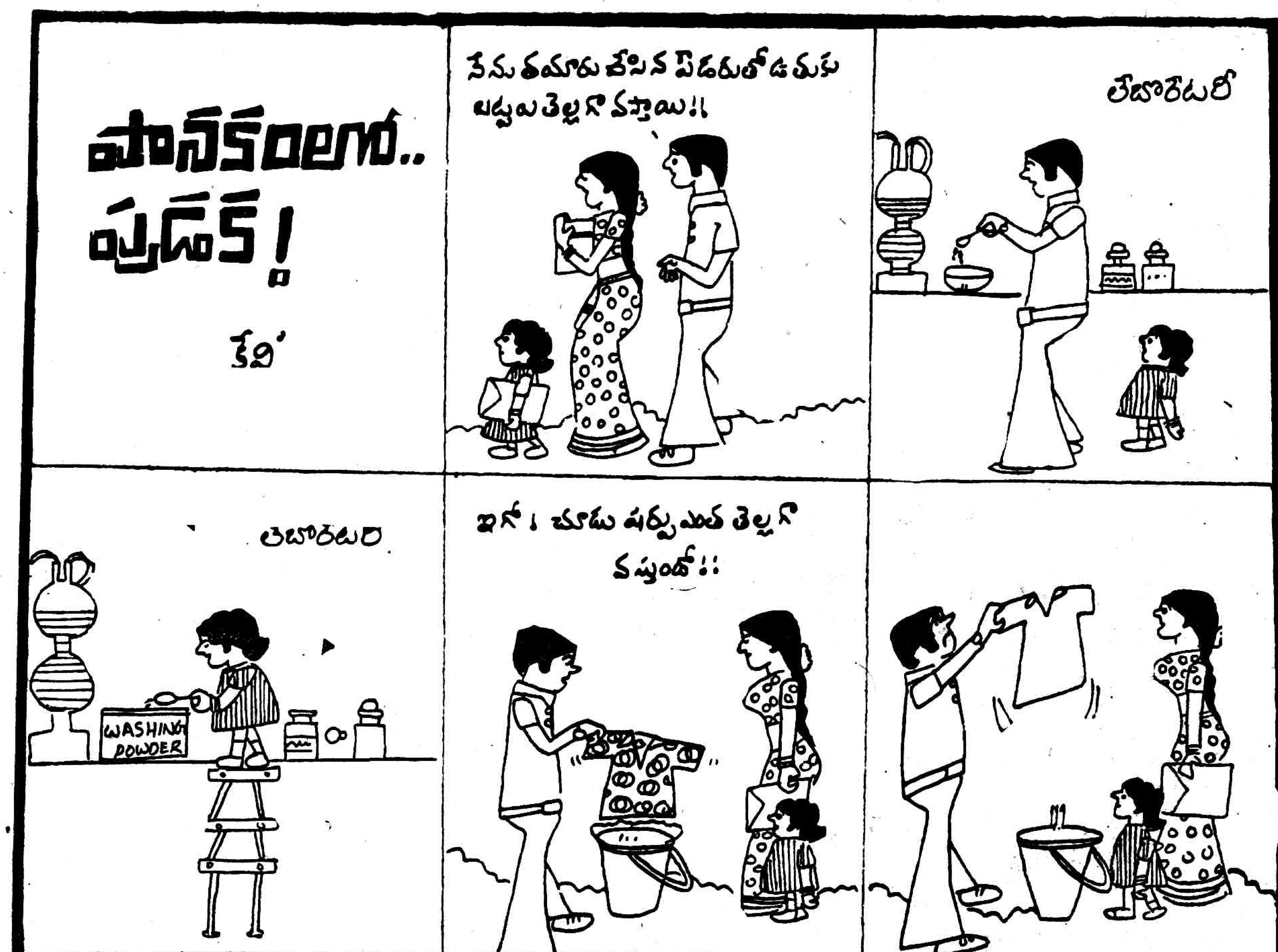

ర్ధనరావు ఇంటిముందూ ఆగి రెండు పేపర్లు పడవలోకి విసిరి సైకిలెక్కి వెళ్ళిపోయాడు.

పొలం వెళ్ళిన చిన్న కుర్రవాడు ఘన కార్యం చేసుకువచ్చిన మొహంతో సైకిలు మీద తిరిగి వచ్చేస్తున్నాడు. సైకిలు వెనక కూరల తట్ట తాటినారతో గట్టిగ కట్టి ఉంది. పొలం వెళ్ళి రావడం అయింది.

ఇంక ఇలాక్కాదని కోటేశ్వరరావు జనారనరావు యింటికి వెళ్ళాడు. పడవలోకి విసిరేసిన పత్రికలు పడవలోనే పడి ఉన్నాయి ఇంగ్లీషుది, తెనుగుది! ఎవరూ తియ్యలేదు. జనార్ధనరావు తిరిగి రాలేదు! వస్తే పేపరు చదువుతూ సావిట్లో కనబడును. అతను తిరిగి వచ్చేదాకా సావిట్లో కూర్చుంటే పేపర్లు చదువుకోవొచ్చు. పిల్లల్ని పిలిస్తే ఉన్నదీ లేనిదీ తెలుస్తుంది.

"ఆ పేపర్లు తీసి టేబిలుమీద పెట్టండి. నాన్నొస్తే తిడతాడు" అని ఎవరో లోపల నుంచి చెపుతున్నారు. జనార్ధనరావు రాలేదని ఎవర్నీ అడక్కుండానే భోగట్టా తెలిసిపోయింది.

జనార్ధనరావు ఎక్కడకు వెళతాడో తనకి బాగానే తెలుసు. బయలుదేరేడు. రెండు వీధులు దాటి మెయిన్ రోడ్డు దగ్గర పడగానే జనార్ధనరావు తిరిగి వచ్చేస్తూ కనబడ్డాడు.

"నీ కోసమే వస్తున్నాను" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు.

"నేనూ నీకు కబురు పెడదామను కొంటున్నాను" అన్నాడు జనార్ధనరావు.

"ఎందుకూ?"

"ముందు నీ మాట చెప్పు."

సగం చచ్చిపోయాడు కోటేశ్వరరావు. సగం చచ్చిపోవడం సహజమే. తబ్బిబ్బు అవుతూ చెప్పుకున్నాడు.

"ఆ పాటి దానికి పొద్దున్నే ఎందుకొచ్చావుకావు?" అని జనార్ధనరావు ముదలికించాడు.

"సత్తువ లేకపోయింది."

"రెండడుగులు వెయ్యడానికా?"

"కాళ్ళకి కాదు మనస్సుకి!"

"మంచి ప్రవృత్తే!"

"ఈ మధ్య నా పరిస్థితి అలాగ్గా వుంది"

"చెల్లెలి పెళ్ళి చేసేశావు. ఇంక బరువులు లేవు. ఫరవాలేదులే."

"ఆ పెళ్ళి బరువే గుదిబండలాగుంది."

"జాగ్రత్త అయిన వాడివి సర్దుకుంటావు. మళ్ళా పుంజుకుంటావు" అని ధైర్యంచెప్పి యింటికి తీసికెళ్ళాడు. కోటేశ్వరరావుకి పని సానుకూలం అయింది.

"బతికించావనుకో" అన్నాడు.

"సరే దానికేం. నీకు చెప్పవలసినది ముఖ్యమైందేఉంది. నీకు కబురు పెట్టకుండా నువ్వే వచ్చావు."

జనార్ధనరావు చెప్పేడు. అతను కుర్చీలో కూర్చోపెడతానంటే కోటేశ్వరరావు పీట మీద కూర్చోపెడితే చాలన్నాడు.

కోటేశ్వరరావు ఇంటికి వెళ్ళేసరికి ప్రయివేటుకి వెళ్ళిన పిల్లలిద్దరూ తిరిగి వచ్చేశారు. వంటింటి వసారాలో కూర్చొని ఉడకబెట్టిన చిలగడ దుంపలు తింటున్నారు, తలో దుంపా! వాళ్ళ పక్కన గ్లాసులతో నీళ్ళున్నాయి.

"తింటున్నారా? చేదు రాలేదు కదా?" అన్నాడు. ఒక్కొక్కటి చేదు రావడమే కాదు. దుర్గంధం కూడా కొడుతుంది. దెబ్బ తిన్న దుంపలతో అదే పేచీ.

"దుంపంతా నేను తినలేను బాబూ, ఇది నువ్వు తినెయ్" అని కూతురు తమ్ముడికి ఇచ్చేసింది.

"ఓ నాకు పారీ నేను తినేస్తాను" అని కొడుకు తీసుకున్నాడు. ఉప్పూ వర్రా అడగని కూడు! దుంపలు ఉడకబెడితే చాలు.

అలివేలు నంచులూ. రేషను కార్డు తెచ్చి యిచ్చింది.

"ఇవి ఇచ్చావేం?" అడిగాడు.

"వేషాలకి పోక వేగం వెళ్ళండి."

"వాడివ్వండే!"

"ఇచ్చినట్టు మొహం చెపుతూ వుంటేనే! వెళ్ళనా మాననా అనుకుంటూ బీడీలు కాల్చారు."

"అంతేనా నా మొహం చెపుతున్నాది"

"ఇంకనేం చెపుతుంది?"

"నీకు పెద్ద గౌరవం వస్తున్నాది!"

"నాకే? ఏమిటి చెప్మా?"

"కావాలంటే నువ్వు కార్యదర్శివి కాబోతున్నావు."

"మహిళాసమాజానికా?దానికో దండం"

"అదేం కాదు. ఈ ఊళ్ళో మహిళల కో - ఆపరేటివ్ స్టోర్సు పెడుతున్నారు. నిన్ను కార్యదర్శిగా ఎన్నుకోబోతున్నారు."

"పెద్ద గౌరవమే! నా కక్కర్లేదు. ఈ గౌరవాలు భోజనాలు పెట్టవు."

"నేనూ అదే చెప్పేను. కార్యదర్శి పదవికాదు బాబో మాకు కావలసింది. ఆ స్టోర్సుకి ఒకరో యిద్దరో గుమాస్తాలు కావాలికదా? అందులో ఒక గుమాస్తా "పదవి" విధిగా మా ఆవిడకి యిచ్చి తీరాలి అన్నాను"

"నిజంగా?"

"నిజంగా!"

"అలాగా-అయితేకొండఅందుకుంటాము"

"అందుకుంటున్నాం"

"గుమాస్తా 'పదవి' మనకి చాలు. ఏదో పేణీళ్ళకి చన్నీళ్లు. కలిగున్న అమ్మ ఎవర్తో కార్యదర్శి అవుతుంది. అన్నాది అలివేలు.

"కలిగున్న అమ్మ కార్యదర్శి అవుతుంది" అన్నాడు కోటేశ్వరరావు. ★

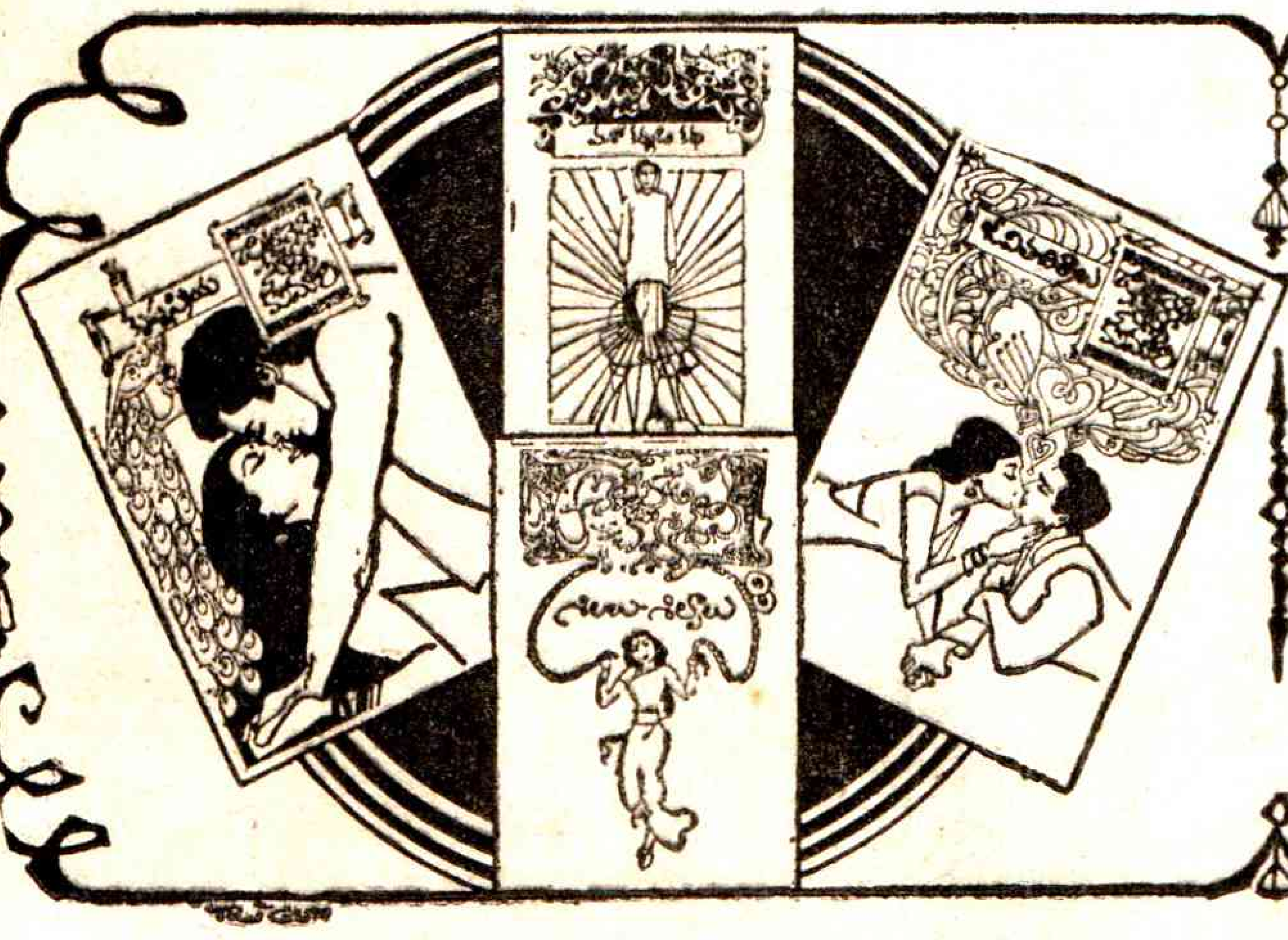

మా సరికొత్త ప్రచురణలు
ఆరెకపూడి (కోడూరి) కౌసల్యాదేవి
• శిలలు-శిల్పాలు. 9.00
వాసిరెడ్డి సీతాదేవి
• మరోకర్ణుడి కథ. 10.00
చిట్టూరెడ్డి సూర్యకుమారి
• కృష్ణప్రియ. 6.00 • జీవితచిత్రాలు. 6.00
కోరుకున్న రెండిటికి డబ్బు M.O. చేసినవారికి పోస్టేజి ఉచితం!
నవజ్యోతి పబ్లికేషన్స్
ఏలూరు రోడ్ • విజయవాడ-2